Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
TAMARA ĆAPETA
prednesené 14. marca 2024[1]

Vec C-535/22 P

Aeris Invest Sàrl
proti
Európskej komisii,

Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB)

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Banková únia – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií – Nariadenie (EÚ) č. 806/2014 – Článok 18 – Podmienky na riešenie krízovej situácie – Článok 15 – Ciele riešenia krízových situácií – Článok 22 – Všeobecné zásady, ktorými sa riadia nástroje riešenia krízových situácií – Článok 296 ZFEÚ – Povinnosť odôvodnenia – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie – Žaloba o neplatnosť a žaloba o náhradu škody – Riešenie krízovej situácie banky Banco Popular“

I. Úvod

1. Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií (ďalej len „SRM“) bol zriadený v roku 2014[2]. Dňa 6. júna 2017 bol prvýkrát použitý v súvislosti s bankou Banco Popular Español, S.A. (ďalej len „Banco Popular“).

2. Odvolateľka, spoločnosť Aeris Invest Sàrl (ďalej len „Aeris Invest“), je právnickou osobou založenou podľa luxemburského práva, ktorá bola akcionárom banky Banco Popular pred prijatím programu riešenia krízovej situácie[3] tejto banky. Fyzické a právnické osoby, ktoré pred začatím riešenia krízovej situácie banky Banco Popular dňa 7. júna 2017 vlastnili základné imanie v tejto banke, podali na Všeobecný súd viac ako sto priamych žalôb.

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

[2] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1) (ďalej len „nariadenie o SRM“).

[3] Rozhodnutie výkonného zasadnutia Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017 o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español, SA (ďalej len „program riešenia krízovej situácie“). Program riešenia krízovej situácie bol schválený rozhodnutím Komisie (EÚ) 2017/1246 zo 7. júna 2017, ktorým sa schvaľuje program riešenia krízových situácií banky Banco Popular Español S.A. (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15) (ďalej len „schválenie Komisiou“).

3. Žalobou podanou na Všeobecný súd Aeris Invest napadla program riešenia krízovej situácie a jeho schválenie Európskou komisiou z dôvodu viacerých údajných nesprávnych posúdení, ako aj platnosť niektorých ustanovení nariadenia o SRM. Uvedená žaloba bola zamietnutá vo veci samej rozsudkom z 1. júna 2022, Aeris Invest/Komisia a SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

4. Popritom prebieha konanie o ďalšom odvolaní, a to vo veci C-541/22 P, García Fernández a i./Komisia a SRB [4], ktorým bol napadnutý súbežný rozsudok Všeobecného súdu týkajúci sa toho istého programu riešenia krízovej situácie (ďalej len „súbežné odvolanie“). Predložené tvrdenia sa výrazne prekrývajú. Moje návrhy k uvedenému odvolaniu budú prednesené v ten istý deň (ďalej len „súbežné návrhy“), pričom tieto dvoje súbežné návrhy je potrebné vykladať spoločne.

5. Vzhľadom na štandard preskúmania uvedený v bodoch 5 až 7 súbežných návrhov navrhnem, aby Všeobecný súd oba napadnuté rozsudky potvrdil.

II. Udalosti vedúce ku konaniu na Všeobecnom súde

6. Skutkové okolnosti relevantné pre prejednávané odvolanie, ktoré sú podrobnejšie vysvetlené v bodoch 25 až 83 napadnutého rozsudku, sú totožné so skutkovými okolnosťami uvedenými v súbežných návrhoch. Čitateľa preto odkazujem na body 9 až 24 uvedených návrhov.

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

7. Žalobou podanou na Všeobecný súd 18. septembra 2017 sa Aeris Invest domáhala zrušenia programu riešenia krízovej situácie a jeho schválenia Komisiou.

8. Dňa 6. augusta 2018 bol Španielskemu kráľovstvu, Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie povolený vstup do konania ako vedľajším účastníkom a 12. apríla 2019 bol tento vstup povolený aj banke Banco Santander. Všetci vstúpili do konania na podporu návrhov Komisie a Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB).

9. Uznesením z 12. mája 2021 Všeobecný súd nariadil SRB, aby predložila úplné znenie programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2, posúdenia zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania, ktoré vykonala Európska centrálna banka (ECB) 6. júna 2017, listu banky Banco Popular zo 6. júna 2017 adresovaného ECB vrátane prílohy tohto listu a napokon listu ECB z 18. mája 2017 adresovaného banke Banco Popular.

10. Uznesením z 9. júna 2021 Všeobecný súd po nahliadnutí do týchto dokumentov rozhodol, že nie sú potrebné na rozhodnutie vo veci, vyňal dôverné verzie dokumentov zo spisu a zaslal odvolateľke (žalobkyni v prvostupňovom konaní), Komisii, Španielskemu kráľovstvu, Parlamentu, Rade a banke Banco Santander list zo 6. júna 2017, ktorý Banco Popular zaslala ECB, bez prílohy tohto listu.

11. Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú.

[4] Proti rozsudku z 1. júna 2022, Eleveté Invest Group a i./Komisia a SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (ďalej len „súbežný napadnutý rozsudok“).

IV. Konanie na Súdnom dvore

12. Odvolaním podaným 9. augusta 2022 Aeris Invest navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok a v súlade s jej žalobnými návrhmi predloženými v prvostupňovom konaní na Všeobecnom súde:

  – zrušil program SRB na riešenie krízovej situácie,

  – zrušil schválenie programu riešenia krízovej situácie Komisiou a

  – vyhlásil články 15 a 22 nariadenia o SRM za neuplatniteľné podľa článku 277 ZFEÚ,

– uložil Komisii a SRB povinnosť nahradiť trovy prvostupňového konania a odvolacieho konania,

– subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a v takom prípade rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

13. Komisia, SRB, Rada, Španielske kráľovstvo a Banco Santander navrhujú, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie v celom rozsahu,

– uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

14. Rada okrem toho navrhuje, aby Súdny dvor:

– v prípade, že Súdny dvor zruší napadnutý rozsudok a rozhodne o žalobe podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, zamietol námietku nezákonnosti článkov 15, 18, 20, 21, 22 a 24 nariadenia o SRM.

15. Banco Santander okrem toho navrhuje, aby Súdny dvor v prípade, že vyhovie odvolaniu a v súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie rozhodne, že sám rozhodne o žalobe o neplatnosť:

– v súlade s článkom 264 druhým odsekom ZFEÚ obmedzil rozsah svojho rozsudku tak, že potvrdí účinky predaja banky Banco Popular spoločnosti Banco Santander.

V. Analýza

16. Odvolateľka uvádza na podporu svojho odvolania osem odvolacích dôvodov. Prvý odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil článok 18 nariadenia o SRM, povinnosť náležitej starostlivosti a povinnosť odôvodnenia. V rámci druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil články 14 a 20 nariadenia o SRM, povinnosť náležitej starostlivosti a článok 296 ZFEÚ. Tretí odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil povinnosť náležitej starostlivosti, články 17 a 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a článok 14 nariadenia o SRM. Štvrtý odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil právo na obhajobu podľa článku 47 Charty a článok 296 ZFEÚ. Piaty

odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ a právo na obhajobu podľa článku 47 Charty, pokiaľ ide o dôvernosť programu riešenia krízovej situácie a ocenenia 2. Šiesty odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil článok 47 Charty a článok 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach (EDĽP) tým, že zamietol žiadosť odvolateľky o poskytnutie dokumentov. Siedmy odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil články 17 a 52 Charty tým, že zamietol námietku nezákonnosti článkov 15 a 22 nariadenia o SRM v rozsahu, v akom predstavujú neprimeraný zásah do práva vlastniť majetok. Ôsmy odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil články 17 a 52 Charty, ako aj článok 5 ods. 4 ZEÚ.

17. Toto odvolanie má niekoľko spoločných odvolacích dôvodov so súbežným odvolaním. Vzhľadom na súvislosti medzi týmito dvomi odvolaniami rozdelím tieto návrhy na dve časti: v časti A sa budem zaoberať odvolacími dôvodmi spoločnými pre obe odvolania a v časti B sa budem zaoberať odvolacími dôvodmi špecifickými pre toto odvolanie.

A. Odvolacie dôvody spoločné pre vec C-535/22 P a vec C-541/22 P

18. Pre obe odvolania sú spoločné dve témy. Prvá sa týka článku 18 nariadenia o SRM,[5] ktorým sa budem zaoberať v časti 1.

19. Druhá téma spoločná pre obe odvolania sa týka údajného porušenia povinnosti odôvodnenia a článku 47 Charty Všeobecným súdom.[6] Týmito otázkami sa budem zaoberať v časti 2.

1. Článok 18 nariadenia o SRM

a) Článok 18 ods. 1 písm. a) nariadenia o SRM

20. V rámci prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia,[7] keď konštatoval, že problémy s likviditou môžu byť dôvodom, na základe ktorého možno dospieť k záveru, že banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, lebo banka, aj keď mala problémy s likviditou, bola solventná. V súbežnom odvolaní odvolatelia tiež v prvej časti prvého odvolacieho dôvodu tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne dospel k záveru, že platobná neschopnosť nie je podmienkou na určenie, že banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.

21. Po druhé odvolatelia v súbežnom odvolaní tiež tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne akceptoval pasivitu SRB v otázke nutnosti poskytnutia núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity (ďalej len „ELA“) banke Banco Popular, keďže SRB má povinnosť náležitej starostlivosti vrátane povinnosti zabezpečiť ELA predtým, ako sa banka dostane do situácie, keď zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.[8]

[5] Tieto tvrdenia sú uvedené v prvom odvolacom dôvode vo veci C-535/22 P a v prvom odvolacom dôvode vo veci C-541/22 P.

[6] Tieto tvrdenia sú uvedené vo štvrtom, piatom a šiestom odvolacom dôvode vo veci C-535/22 P a v piatej a šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu vo veci C-541/22 P.

[7] Napadnutý rozsudok (body 275 až 304).

[8] Súbežný napadnutý rozsudok (body 118 až 177).

22. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, podľa oboch napadnutých rozsudkov sú podmienky na určenie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania podrobnejšie upravené v článku 18 ods. 4 nariadenia o SRM [9] a tieto podmienky nevyžadujú, aby banka bola v platobnej neschopnosti, ani nevylučujú konštatovanie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania v prípade, že banka čelí problémom s likviditou, ktoré nie sú iba dočasné.

23. Všeobecný súd potom preskúmal rôzne zdroje a vysvetlenia, na základe ktorých ECB (vo svojom posúdení zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania) a SRB (vo svojom programe riešenia krízovej situácie) postupovali v súlade s článkom 18 ods. 1 písm. a) nariadenia o SRM, a to vzhľadom na akútne problémy banky Banco Popular s likviditou.

24. Preskúmanie zahŕňalo výročnú správu banky Banco Popular za rok 2016, zníženie ratingu banky Banco Popular rôznymi ratingovými agentúrami, negatívne správy v tlači, krytie likvidity banky (ktoré kleslo pod minimálnu hranicu 80 %), usmernenia EBA [10], ktoré stanovujú podmienky pre posúdenie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania, a list samotného predstavenstva banky Banco Popular. [11]

25. Všeobecný súd odkázal na odôvodnenie 57 nariadenia o SRM, podľa ktorého by sa rozhodnutie o začatí riešenia krízovej situácie malo prijať skôr, než sa subjekt stane platobne neschopným a než sa úplne vyčerpá celý vlastný kapitál. Správne teda dospel k záveru, že platobná neschopnosť nie je jediným scenárom, v ktorom možno prijať rozhodnutie o riešení krízovej situácie. [12]

26. V znení nariadenia o SRM ani usmernení EBA nie je ani náznak toho, že problémy s likviditou, ktoré nie sú dočasné, nemôžu viesť k záveru o zlyhávaní alebo pravdepodobnom zlyhaní. Všeobecný súd preto správne vyložil článok 18 ods. 1 a 4 nariadenia o SRM a dospel k záveru, že konštatovanie zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular spĺňa podmienku stanovenú v článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia o SRM, podľa ktorej „subjekt nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti alebo existujú objektívne prvky, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že subjekt v blízkej budúcnosti nebude schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti“.

27. Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že SRB neprispela k zlyhaniu banky Banco Popular. Tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že príčiny zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky sa líšia od zistenia, či riešenie krízovej situácie spĺňa požiadavky článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia o SRM. [13]

[9] Napadnutý rozsudok (bod 288); súbežný napadnutý rozsudok (bod 130).

[10] Usmernenia Európskeho orgánu pre bankovníctvo (EBA) zo 6. augusta 2015 týkajúce sa výkladu rôznych okolností, za ktorých sa inštitúcia považuje za inštitúciu, ktorá zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, podľa článku 32 ods. 6 smernice 2014/59/EÚ (EBA/GL/2015/07).

[11] Napadnutý rozsudok (body 291, 292, 297 a 298). Pozri tiež súbežný napadnutý rozsudok (body 118 až 145).

[12] Napadnutý rozsudok (bod 286); súbežný napadnutý rozsudok (bod 132).

[13] Súbežný napadnutý rozsudok (bod 166).

28. Odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že v odôvodnení 52 nariadenia o SRM[14] sa SRB ukladá povinnosť zabezpečiť, aby banka pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie získala ELA. Všeobecný súd v odpovedi podľa môjho názoru správne odmietol toto tvrdenie, keď uviedol, že ELA patrí do právomoci vnútroštátnych centrálnych bánk.[15] Ako totiž Komisia a SRB správne uvádzajú vo svojich písomných podaniach, odôvodnenie 52 nariadenia o SRM nemožno vykladať ako právny základ na stanovenie povinnosti „zachrániť banku“ ešte pred prijatím rozhodnutia o riešení krízovej situácie.

29. Odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že Všeobecný súd porušil zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, ktorá stanovuje, že nikto nesmie namietať vlastné pochybenie s cieľom získať výhodu.[16] V tomto kontexte odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne oddelil zásadu riadnej správy vecí verejných od zákonnosti programu riešenia krízovej situácie.[17]

30. Podľa môjho názoru sa Všeobecný súd správne zameral na úlohy SRB vyplývajúce z nariadenia o SRM a na podmienky, ktoré toto nariadenie stanovuje pre rozhodovanie o riešení krízovej situácie podľa článku 18 ods. 1 tohto nariadenia. Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia ani vtedy, keď sa rozhodol zaoberať údajným pochybením SRB v rámci návrhu na náhradu škody odvolateľov v súbežnom odvolaní a nie vo vzťahu k zákonnosti programu riešenia krízovej situácie.[18]

31. Zastávam teda názor, že Súdny dvor by mal všetky odvolacie dôvody týkajúce sa článku 18 ods. 1 písm. a) nariadenia o SRM zamietnuť.

b) Článok 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM

32. Aeris Invest v prvom rade tvrdí, že existovali alternatívne opatrenia k riešeniu krízovej situácie, a preto Všeobecný súd nesprávne vyložil článok 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM.[19] Konkrétne Všeobecnému súdu vytýka, že nepožadoval, aby SRB podrobne a nestranne preskúmala, prečo nebola banke Banco Popular poskytnutá dodatočná ELA. Podobne tak odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia, nesprávne posúdil dôkazy a nesprávne vyložil článok 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM.[20]

[14] „SRM by mal vychádzať z rámcov, ktoré poskytuje nariadenie [Rady] (EÚ) č. 1024/2013 [z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63)] a smernica [Európskeho parlamentu a Rady] 2014/59/EÚ [z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190)]. Jednotná rada by preto mala byť splnomocnená včas intervenovať v prípade, keď sa zhoršuje finančná situácia alebo platobná schopnosť subjektu. Informácie, ktoré Jednotná rada v uvedenom štádiu získava od vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií alebo ECB, jej pomáhajú určiť, aké opatrenie by mohla prijať s cieľom pripraviť sa na riešenie krízovej situácie dotknutého subjektu.“

[15] Súbežný napadnutý rozsudok (bod 175).

[16] Súbežný napadnutý rozsudok (body 167 a 168).

[17] Súbežný napadnutý rozsudok (bod 173).

[18] Odvolacím dôvodom týkajúcim sa mimozmluvnej zodpovednosti Európskej únie sa zaoberám v súbežných návrhoch v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu súbežného odvolania (body 63 až 87).

[19] Tento odvolací dôvod sa týka bodov 305 až 327 napadnutého rozsudku.

[20] Tieto tvrdenia sa týkajú bodov 178 až 231 súbežného napadnutého rozsudku.

33. Všeobecný súd preskúmal i) skutočnosť, že SRB zohľadnila ELA poskytnutú banke Banco Popular; ii) jej schválenie zo strany ECB a iii) neexistenciu akéhokoľvek vplyvu tejto pomoci na „vyčerpani[e] stavu likvidity banky Banco Popular“ [21]. Všeobecný súd preskúmal aj listy, ktoré si ECB a Banco de España (Národná banka Španielska) vymenili v súvislosti s ELA a ktoré podľa jeho názoru svedčia o tom, ako rýchlo sa situácia banky Banco Popular zhoršovala. [22] Všeobecný súd tiež poukázal na konštatovanie ECB, že ani po schválení ELA 5. júna 2017 by Banco Popular nebola schopná splniť si záväzky najneskôr 7. júna 2017. [23] Napokon Všeobecný súd dospel k záveru, že poskytovanie ELA nie je podľa nariadenia o SRM úlohou SRB. [24]

34. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zastávam názor, že Všeobecný súd správne preskúmal povinnosti, ktoré SRB vyplývajú z článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM.

35. V druhom rade odvolateľka rozoberá otázku súm, ktoré podľa jej názoru boli skutočne k dispozícii ako ELA, netvrdí však, že Všeobecný súd skreslil skutkový stav. Odvolatelia v súbežnom odvolaní tiež spochybňujú posúdenie dôkazov Všeobecným súdom, pokiaľ ide o sumy ELA, ktoré mohli byť poskytnuté, zvýšenie základného imania, oddelenie aktív, súkromný predaj tretej osobe, ako aj možnú štátnu pomoc a použitie jednotného fondu na riešenie krízových situácií (JFRKS).

36. Tieto tvrdenia považujem za neprípustné, keďže Súdny dvor nemá právomoc zisťovať skutkový stav ani preskúmavať dôkazy, s výnimkou prípadu, keď odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd skreslil skutkový stav, a takéto skreslenie zjavne vyplýva z dokumentov v spise Súdneho dvora. [25]

37. Okrem toho účastník konania, ktorý sa odvoláva na skreslenie, musí presne označiť dôkazy, ktoré Všeobecný súd skreslil, a preukázať pochybenia v rámci posudzovania, ktoré viedli k takémuto skresleniu. [26]

38. Odvolatelia v oboch odvolaniach len opakujú skutkové okolnosti, ktoré boli predložené Všeobecnému súdu, bez toho, aby preukázali, že Všeobecný súd skreslil dôkazy.

39. Vzhľadom na uvedené úvahy a v rozsahu, v akom sú tvrdenia odvolateľov týkajúce sa článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM prípustné, by sa tieto tvrdenia mali zamietnuť.

c) Článok 18 ods. 1 písm. c) nariadenia o SRM

40. Odvolatelia v súbežnom odvolaní v tretej časti prvého odvolacieho dôvodu po prvé tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne vyložil spôsob, akým sa má vykonať vyváženie záujmov podľa článku 18 ods. 1 písm. c) a článku 14 ods. 2 nariadenia o SRM.

[21] Napadnutý rozsudok (bod 308).

[22] Tamže (bod 310).

[23] Napadnutý rozsudok (bod 308); súbežný napadnutý rozsudok (bod 184).

[24] Všeobecný súd namiesto toho preskúmal dokumenty, na ktorých SRB založila svoje konštatovanie, že nijaká alternatíva k riešeniu krízovej situácie nie je možná (schválená dodatočná ELA, ktorá situácii nepomohla, a neposkytnutie ďalšej ELA zo strany Španielskej národnej banky). Napadnutý rozsudok (body 314 a 315).

[25] Rozsudky z 2. septembra 2010, Komisia/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 63), z 29. októbra 2015, Komisia/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, bod 54).

[26] Rozsudok z 10. novembra 2022, Komisia/Valencia Club de Fútbol (C-211/20 P, EU:C:2022:862, bod 55).

41. Po druhé tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že zaobchádzanie s talianskymi bankami, ktoré zlyhávali alebo ktorých zlyhanie bolo pravdepodobné, ale v prípade ktorých nedošlo k riešeniu krízovej situácie, nebolo diskriminačné. [27]

42. Po tretie napádajú rozhodnutie Všeobecného súdu, ktorý vyhlásil nové tvrdenia za neprípustné v rozsahu, v akom boli uvedené oneskorene v priebehu konania na prvom stupni. [28]

43. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že SRB a Komisia mali vyvážiť verejný záujem so záujmom akcionárov.

44. Všeobecný súd zamietol toto tvrdenie, podľa môjho názoru správne, v bode 246 súbežného napadnutého rozsudku s uvedením, že v súlade s článkom 14 ods. 2 nariadenia o SRM pri rozhodovaní o verejnom záujme na riešení krízovej situácie zohrávajú úlohu nielen záujmy akcionárov, ale aj záujmy vkladateľov, zamestnancov a ostatných veriteľov. Všeobecný súd okrem toho analyzoval výhody, [29] ktoré kompenzujú straty akcionárov banky Banco Popular v porovnaní so situáciou, keby sa pristúpilo k likvidácii banky v bežnom konkurznom konaní.

45. Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, zastávam názor, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že neexistencia riešenia krízovej situácie talianskych bánk nie je porovnateľnou situáciou, ktorá by viedla k diskriminácii. Všeobecný súd správne poukázal na skutočnosť, že tieto banky podľa SRB nevykonávajú zásadné funkcie a ich likvidácia (na rozdiel od riešenia krízovej situácie) by nemala výrazný negatívny vplyv na finančnú stabilitu. Všeobecný súd tiež správne uviedol, že vhodnou referenčnou bankou v tejto situácii by bola banka, ktorá tiež prešla postupom riešenia krízovej situácie.

46. Napokon zastávam názor, že Všeobecný súd správne zamietol nové tvrdenie odvolateľov v súbežnom odvolaní z dôvodu jeho omeškania. V bode 261 súbežného napadnutého rozsudku Všeobecný súd vysvetlil, že žalobcovia v prvostupňovom konaní oneskorene predložili tvrdenie týkajúce sa článku 24 nariadenia o SRM, pričom oneskorené predloženie tohto tvrdenia odôvodnili tým, že dotknuté dokumenty neboli v čase podania žaloby k dispozícii.

47. Ako však zdôraznil Všeobecný súd, tieto dokumenty sa týkajú skutočností, ktoré boli žalobcom v prvostupňovom konaní známe, a teda oneskorené predloženie nového tvrdenia nie je založené na skutkových a právnych okolnostiach, o ktorých žalobcovia v prvostupňovom konaní nevedeli.

48. Navrhujem preto, aby Súdny dvor tvrdenia odvolateľov v súbežnom odvolaní týkajúce sa článku 18 ods. 1 písm. c) nariadenia o SRM zamietol ako nedôvodné.

2. Povinnosť odôvodnenia a článok 47 Charty

49. Odvolatelia v rámci štvrtého, piateho a šiesteho odvolacieho dôvodu v prejednávanej veci, ako aj piatej a šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu v súbežnom odvolaní tvrdia, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia a článok 47 Charty, pokiaľ ide po prvé o program riešenia

[27] Súbežný napadnutý rozsudok (bod 254).

[28] Tieto údajné nesprávne posúdenia sú uvedené v súbežnom napadnutom rozsudku, v bodoch 243 až 247, 254 a 261.

[29] Konkrétne v podobe zachovania zásadných funkcií, obmedzenia negatívnych účinkov na hospodárstvo a finančnú stabilitu, ako aj zabránenia vzniku strát veriteľom. Súbežný napadnutý rozsudok (bod 247).

krízovej situácie a ocenenie 2 a po druhé o dôvernosť niektorých dokumentov týkajúcich sa postupu riešenia krízovej situácie, ako aj o rozhodnutie Všeobecného súdu nenariadiť dôkazné prostriedky v prvostupňovom konaní.

50. Aké povinnosti by mal Súdny dvor v rámci povinnosti odôvodnenia Všeobecného súdu preskúmať?

51. Súdny dvor rozhodol, že „z odôvodnenia rozsudku Všeobecného súdu musia byť jasne a nepochybne zrejmé jeho úvahy, aby to dotknutým osobám umožnilo zistiť dôvody prijatého rozhodnutia a Súdnemu dvoru vykonať jeho súdne preskúmanie“ [30]. To však neznamená, že Všeobecný súd musí rozoberať jednotlivo všetky tvrdenia uvedené účastníkmi sporu, čo znamená, že odôvodnenie Všeobecného súdu môže byť implicitné, pokiaľ „umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie“ [31].

52. Súdny dvor rozhodol, že „stupeň podrobnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorej musí byť rozhodnutie vydané“ [32].

53. Na účely prejednávaného odvolania je teda úlohou Súdneho dvora overiť, či Všeobecný súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie týkajúce sa žalobných dôvodov uvedených v prvostupňovom konaní.

a) Ocenenia a program riešenia krízovej situácie

54. Odvolateľka v rámci štvrtého odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd uviedol pri preskúmaní programu riešenia krízovej situácie nedostatočné a rozporné odôvodnenie, najmä pokiaľ ide o ocenenie 2 [33] v rámci programu riešenia krízovej situácie, ako aj odôvodnenia 23, 24 a 26 programu riešenia krízovej situácie v súvislosti so závažnosť problémov banky Banco Popular s likviditou. Odvolatelia v súbežnom odvolaní v šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu tvrdia, že Všeobecný súd nahradil povinnosť odôvodnenia prináležiacu SRB.

55. Treba dodať, že odvolateľka v prejednávanom odvolaní spochybňuje skutočnosti, [34] ktoré Všeobecný súd považoval za preukázané, netvrdí však, že Všeobecný súd skreslil skutkový stav. [35] Okrem toho odvolací dôvod je neprípustný, ak sa „odvolanie… obmedzuje na opakovanie alebo doslovné reprodukovanie žalobných dôvodov a tvrdení už uvedených pred Všeobecným súdom, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností týmto súdom výslovne zamietnutých. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti sleduje iba opätovné posúdenie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora“ [36].

[30] Rozsudok z 19. decembra 2019, HK/Komisia (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, bod 38 a citovaná judikatúra).

[31] Rozsudok z 18. januára 2024, Jenkinson/Rada a i. (C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 131).

[32] Rozsudok zo 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisia (C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatúra).

[33] Pokiaľ ide o prezentáciu rôznych ocenení, pozri body 16, 19 a 23 súbežných návrhov.

[34] Ide o sumy zistené v ocenení 1 a ocenení 2.

[35] Pozri judikatúru citovanú v poznámkach pod čiarou 25 a 26 vyššie.

[36] Rozsudok z 28. januára 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe/Komisia (C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 45 a citovaná judikatúra).

56. Podľa môjho názoru je štvrtý odvolací dôvod len zopakovaním tvrdení predložených v prvostupňovom konaní a nezaoberá sa tvrdeniami uvedenými Všeobecným súdom. Súdny dvor by mal preto vyhlásiť tieto skutkové tvrdenia za neprípustné.

57. Pokiaľ by Súdny dvor nesúhlasil, tento odvolací dôvod by sa mal podľa môjho názoru zamietnuť ako nedôvodný. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že medzi zisteniami uvedenými v ocenení 2 nie je nijaký rozpor, keďže tieto zistenia slúžia na rôzne účely: zistenie SRB, že Banco Popular je solventná, vyjadruje účtovnú hodnotu banky, zatiaľ čo rôzne odhady hodnoty banky [37] vyjadrujú jej trhovú hodnotu.

58. Účtovnú hodnotu možno najjednoduchšie opísať ako hodnotu spoločnosti vykázanú v jej súvahe. Trhová hodnota je aktuálna cena, ktorú by banka dosiahla na trhu. [38] Vzhľadom na toto vysvetlenie zastávam názor, že Všeobecný súd správne konštatoval, že ocenenie 2 sa nevyznačuje nijakým rozporom, keď sa v ňom uvádza, že Banco Popular je solventná, zatiaľ čo jej trhová hodnota sa odhaduje prinajhoršom na mínus 8,2 miliardy eur.

59. V druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia, keď uznal, že odôvodnenia 23, 24 a 26 programu riešenia krízovej situácie sú dostatočné na pochopenie zhoršujúcej sa situácie banky Banco Popular a potreby riešenia krízovej situácie. Tvrdí, že tieto informácie sú všeobecné a mohli by sa uplatniť na akúkoľvek krízu likvidity.

60. Súdny dvor by mal tieto tvrdenia zamietnuť. Ako SRB správne uvádza vo svojej odpovedi, odvolateľka nepreukazuje, prečo sú informácie o zhoršení situácie banky Banco Popular všeobecné, a konkrétne neuvádza, čo chýba na správne pochopenie jej krízy likvidity a potreby riešenia krízovej situácie.

61. V rámci šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu predloženého odvolateľmi v súbežnom odvolaní je potrebné vyhlásiť viaceré tvrdenia [39] za neprípustné. Hoci odvolatelia v súbežnom odvolaní uvádzajú relevantné body súbežného napadnutého rozsudku, odkazujú len na všeobecný nedostatok odôvodnenia bez toho, aby špecifikovali nesprávne posúdenie, ktorého sa Všeobecný súd údajne dopustil. [40] Okrem toho v štádiu odvolania uvádzajú aj nové tvrdenia týkajúce sa nedôvernej verzie ocenenia 2, ktoré nie sú prípustné. [41]

[37] Toto ocenenie predovšetkým odhadlo hospodársku hodnotu banky Banco Popular na 1,3 miliardy eur pri najlepšom scenári, na mínus 8,2 miliardy eur pri najnepriaznivejšom scenári a na mínus 2 miliardy eur pri najlepšom odhade.

[38] Pozri napadnutý rozsudok (bod 343). Pokiaľ ide o vysvetlenie rozdielov, ktoré môžu tieto dve metódy priniesť, pozri MACIT, F., TOPALOĞLU, Z.: Why bank market value to book ratios are so different: evidence from Turkish banking sector. In: *Economic and Business Review*. 2012, roč. 14, č. 2, s. 169. Pokiaľ ide o analýzu rozdielov v týchto dvoch metódach merania dlhu, pozri BOWMAN, R. G.: The Importance of a Market-Value Measurement of Debt in Assessing Leverage. In: *Journal of Accounting Research*. 1980, roč. 18, č. 1, s. 242, najmä s. 245 a 246.

[39] Ide o tvrdenia namierené proti SRB a týkajúce sa jej údajného porušenia povinnosti odôvodnenia programu riešenia krízovej situácie, pokiaľ ide o výber spoločnosti Deloitte ako nezávislého odhadcu. Niektoré z tvrdení uvedených v tejto časti sú tiež zopakovaním tvrdení predložených v súvislosti s článkom 18 nariadenia o SRM, ktorými som sa zaoberala vyššie (či je vážna kríza likvidity základom pre konštatovanie, že banka zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá; či SRB zohráva akúkoľvek úlohu pri poskytovaní ELA).

[40] To treba v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora z 28. apríla 2022, Changmao Biochemical Engineering/Komisia (C-666/19 P, EU:C:2022:323, body 187 až 189), považovať za neprípustné. Okrem toho „odvolanie, ktoré neobsahuje nijakú argumentáciu osobitne smerujúcu k vymedzeniu nesprávneho právneho posúdenia, ktorým je poznačený predmetný rozsudok alebo uznesenie, nespĺňa túto podmienku“. Rozsudok zo 14. októbra 2021, NRW. Bank/SRB (C-662/19 P, EU:C:2021:846, bod 36).

[41] Podľa článku 170 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora odvolaním nemožno meniť predmet sporu pred Všeobecným súdom. Pozri tiež rozsudok z 1. februára 2007, Sison/Rada (C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 95).

62. Pokiaľ ide o vec samu, treba za zaoberať ešte dvomi tvrdeniami. Po prvé odvolatelia v súbežnom odvolaní tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že Komisia splnila svoju povinnosť odôvodnenia pri schvaľovaní programu riešenia krízovej situácie.[42] Po druhé tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že ich tvrdenie, ktorým namietali porušenie doktríny Meroni, pokiaľ ide o rozsah účasti Komisie na postupe riešenia krízovej situácie, je oneskorené.[43]

63. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, Všeobecný súd konštatoval, že schválenie Komisiou spĺňa povinnosť odôvodnenia a vysvetľuje jednotlivé odkazy na program riešenia krízovej situácie. Všeobecný súd sa odvolával na článok 18 ods. 7 nariadenia o SRM, podľa ktorého Komisia môže buď schváliť program riešenia krízovej situácie, alebo vyjadriť námietky k jeho aspektom, ktoré súvisia s voľnou úvahou. To podľa Všeobecného súdu znamená, že Komisia by v skutočnosti nemala opakovať odôvodnenie SRB, na ktorom je založený program riešenia krízovej situácie, ale ho len potvrdiť.

64. Treba povedať, že otázkou, či schválenie Komisiou bolo dostatočné, alebo bolo len schválením rozhodnutia SRB bez jeho preskúmania, sa už Všeobecný súd zaoberal v jednej z pilotných vecí, konkrétne Algebris[44], v ktorej nebolo podané odvolanie na Súdny dvor. Všeobecný súd konštatoval, že odkaz Komisie na program riešenia krízovej situácie a v ňom uvedené dôvody spĺňajú povinnosť odôvodnenia. Dospel totiž k záveru, že „program riešenia krízovej situácie a jeho odôvodnenie sú súčasťou kontextu“[45], v ktorom bolo schválenie Komisiou prijaté.

65. Súhlasím s týmto záverom.[46] Pokiaľ je samotný program riešenia krízovej situácie dostatočne odôvodnený, Komisia tiež potvrdzuje, že SRB si splnila povinnosť odôvodnenia. Inak povedané, ak by Komisia dospela k záveru, že program riešenia krízovej situácie nespĺňa túto povinnosť, musí proti nemu vzniesť námietky a požadovať, aby SRB program riešenia krízovej situácie zmenila.

66. V odôvodnení Všeobecného súdu, ktoré sa týka schválenia Komisiou, preto nenachádzam nijaké pochybenie.

67. Všeobecný súd napokon konštatoval, že odvolatelia v súbežnom odvolaní uviedli tvrdenie založené na doktríne Meroni[47] prvýkrát v replike, a preto ho vyhlásil za neprípustné.

68. Všeobecný súd vysvetlil, že žalobcovia vo svojej žalobe v prvostupňovom konaní tvrdili, že Komisia porušila povinnosť odôvodnenia, hoci jej táto povinnosť vyplývala z doktríny Meroni. V replike v prvostupňovom konaní navyše tvrdili, že úloha Komisie v postupe riešenia krízovej situácie vo všeobecnosti porušuje zásadu prenesenia právomocí podľa článku 291 ZFEÚ a doktrínu Meroni.

69. V skutočnosti však ide o dve rôzne tvrdenia, pričom druhé z nich by sa mohlo implicitne chápať ako námietka nezákonnosti článku 18 nariadenia o SRM, ktorý spresňuje úlohu Komisie pri prijímaní opatrení na riešenie krízovej situácie.

[42] Súbežný napadnutý rozsudok (body 570 až 578).

[43] Súbežný napadnutý rozsudok (body 579 až 581). Rozsudok z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7).

[44] Rozsudok z 1. júna 2022, Algebris (UK) a Anchorage Capital Group/Komisia (T-570/17, EU:T:2022:314).

[45] Tamže (bod 151).

[46] Pozri tiež návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Ćapeta vo veci Komisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846, body 123 až 128).

[47] Táto doktrína vyplýva z rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7). Pokiaľ ide o vysvetlenie tejto doktríny a môj názor na jej uplatniteľnosť pri postupe riešenia krízovej situácie, pozri návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Ćapeta vo veci Komisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2023:846, body 75 až 97).

70. Preto zastávam názor, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že uvedené tvrdenie bolo oneskorené, a teda neprípustné.

b) Dôvernosť programu riešenia krízovej situácie a ďalších dokumentov

71. V rámci piateho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia [48], keď rozhodol, že odvolateľka nie je oprávnená získať úplnú (dôvernú) verziu programu riešenia krízovej situácie. Okrem toho tiež tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že nedôverná verzia programu riešenia krízovej situácie neporušuje článok 88 ods. 1 nariadenia o SRM.

72. Odvolateľka ďalej tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že proti programu riešenia krízovej situácie mohla podať priamu žalobu a k následnému uverejneniu menej dôvernej verzie, ku ktorému došlo v priebehu konania na prvom stupni, sa mohla vyjadriť ešte pred predložením repliky. Na záver odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu jeho rozhodnutie, že úplné verzie (obsahujúce dôverné informácie) programu riešenia krízovej situácie, ocenení 1 a 2 a ďalších dokumentov týkajúcich sa riešenia krízovej situácie nie sú relevantné na vyriešenie sporu. [49]

73. Odvolatelia v súbežnom odvolaní v piatej časti druhého odvolacieho dôvodu tvrdia, že Všeobecný súd sa v bodoch 503 a 504 súbežného napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval, že ich právo na obhajobu nebolo porušené tým, že nemali prístup k celému spisu týkajúcemu sa postupu riešenia krízovej situácie.

74. Otázka v podstate znie: preskúmal Všeobecný súd v oboch napadnutých rozsudkoch správne potrebu žalobcov v prvostupňovom konaní mať prístup k dôverným verziám programu riešenia krízovej situácie a súvisiacich dokumentov? Podľa môjho názoru áno.

75. Všeobecný súd najprv stanovil štandard preskúmania, pokiaľ ide o článok 47 Charty, pričom osobitne zohľadnil kontext nariadenia o SRM, ktoré v článku 88 ods. 5 stanovuje povinnosť SRB zabezpečiť, aby akékoľvek poskytnuté informácie neobsahovali dôverné informácie, [50] a v článku 88 ods. 1 stanovuje, že „informácie, na ktoré sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva, sa nesmú sprístupniť iným verejným alebo súkromným subjektom okrem prípadov, keď je takéto sprístupnenie potrebné na účely súdnych konaní“.

76. Všeobecný súd tiež zamietol tvrdenia odvolateľky, že jej mala byť poskytnutá úplná verzia programu riešenia krízovej situácie a ostatných dokumentov, na podporu ktorých sa odvolávala na judikatúru týkajúcu sa reštriktívnych opatrení. Všeobecný súd konštatoval, že na rozdiel od reštriktívneho opatrenia, ktorým sa určitej osobe zmrazujú finančné prostriedky, program riešenia krízovej situácie nepredstavuje individuálne opatrenie prijaté voči akcionárom banky. [51]

[48] Napadnutý rozsudok (body 356 až 402).

[49] Tamže (bod 723).

[50] Tamže (body 356, 363 až 365).

[51] Tamže (body 358 a 359).

77. Rovnakou logikou sa Všeobecný súd riadil aj v súbežnom rozsudku, keď zamietol tvrdenia žalobcov v prvostupňovom konaní, že mali mať prístup k spisu podľa článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM. Podľa Všeobecného súdu sa takýto prístup poskytuje výlučne subjektu, ktorý je predmetom programu riešenia krízovej situácie, teda banke Banco Popular, a nie jeho akcionárom alebo veriteľom. [52]

78. Všeobecný súd ďalej odlíšil povinnosť mlčanlivosti, ktorú má SRB podľa nariadenia o SRM, od práva na prístup k dokumentom podľa nariadenia č. 1049/2001 [53], na ktoré sa žalobcovia odvolávali. Všeobecný súd toto porovnanie odmietol, lebo nariadenie o SRM stanovuje všeobecné pravidlo, podľa ktorého sprístupnenie dôverných informácií, ktoré má SRB k dispozícii, je zakázané. [54]

79. Všeobecný súd namiesto toho na základe analógie so smernicou 2004/39 [55], ktorej článok 54 ods. 1 je ekvivalentom článku 88 ods. 1 nariadenia o SRM, podľa môjho názoru správne konštatoval, že cieľom týchto dvoch ustanovení nie je poskytnúť verejnosti prístup k dokumentom.

80. Všeobecný súd následne veľmi podrobne analyzoval povinnosti zachovávať tajomstvo týkajúce sa programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a dokumentov, z ktorých SRB vychádzala pri prijatí svojho rozhodnutia. Opísal rôzne nepriaznivé dôsledky, ktoré by úplné zverejnenie mohlo mať. [56]

81. Všeobecný súd tiež vysvetlil, že článok 88 ods. 1 nariadenia o SRM sa týka *možnosti* súdu nariadiť sprístupnenie, ak je to potrebné na účely súdneho konania, a nie, ako tvrdila žalobkyňa v prvostupňovom konaní, toho, že sprístupnenie sa stáva *povinným* vždy, keď sa proti rozhodnutiu začne súdne konanie. [57]

82. Pokiaľ ide o tvrdenie, že SRB neodôvodnene obmedzila prístup k programu riešenia krízovej situácie, lebo zverejnila menej upravené nedôverné verzie programu riešenia krízovej situácie a ocenení 1 a 2, Všeobecný súd uviedol, že plynutie času (v prejednávanej veci odstup ôsmich mesiacov) predstavuje okolnosť, ktorá môže mať vplyv na to, či sú v danom čase splnené podmienky upravujúce dôvernosť. [58] Podľa môjho názoru dostatočne podrobne vysvetlil, že neskoršie zverejnenie ďalších informácií nemalo vplyv na právo žalobkyne v prvostupňovom konaní podať priamu žalobu a na ďalšie informácie reagovať v replike.

83. V rámci šiesteho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď v bodoch 721 až 728 napadnutého rozsudku zamietol jej návrh na nariadenie dôkazných prostriedkov vrátane nariadenia predloženia rôznych dokumentov a položenia písomných otázok Španielskemu kráľovstvu.

[52] Súbežný napadnutý rozsudok (body 503 a 504).

[53] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

[54] V bodoch 383 a 384 napadnutého rozsudku Všeobecný súd vychádzal z rozsudku z 19. júna 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 38 a 39).

[55] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/39/ES z 21. apríla 2004 o trhoch s finančnými nástrojmi, o zmene a doplnení smerníc Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení smernice Rady 93/22/EHS (Ú. v. EÚ L 145, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 263).

[56] Ako napríklad, že by mohlo „podnietiť akcionárov k tomu, aby predávali svoje cenné papiere na trhoch, a rovnako by mohlo viesť k masívnemu výberu vkladov, čo by malo za následok zhoršenie finančnej situácie banky, a teda oslabenie účinnosti opatrenia SRB a ohrozenie fungovania trhu“. Napadnutý rozsudok, bod 373.

[57] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka. Napadnutý rozsudok (body 376 a 377).

[58] Na základe rozsudku z 19. júna 2018, Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, body 48 a 49), bod 390 napadnutého rozsudku.

84. Všeobecný súd po tom, ako nariadil SRB predložiť dôverné verzie programu riešenia krízovej situácie a rôznych ďalších dokumentov,[59] rozhodol, že tieto dokumenty nie sú relevantné na vyriešenie sporu.[60] Odvolateľka tvrdí, že tým bolo porušené jej právo na obhajobu, lebo do dôverných verzií dokumentov nahliadli nielen SRB a Komisia, ale aj Všeobecný súd. Odvolateľka naopak tvrdí, že bez prístupu k týmto informáciám nemohla predkladať nové tvrdenia alebo zmeniť svoje stanoviská k existujúcim tvrdeniam.

85. Podľa môjho názoru sa Všeobecný súd správne odvolával na judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej len Všeobecný súd rozhoduje o potrebe doplniť informácie, ktorými disponuje vo veciach, o ktorých rozhoduje. Všeobecný súd teda mohol rozhodnúť na základe žalobných návrhov.[61]

86. Súdny dvor by teda mal piaty a šiesty odvolací dôvod, ako aj piatu a šiestu časť druhého odvolacieho dôvodu súbežného odvolania zamietnuť ako nedôvodné.

B. Odvolacie dôvody špecifické pre vec C-535/22 P

87. Odvolateľka v prejednávanej veci spochybňuje závery Všeobecného súdu týkajúce sa údajných nezrovnalostí v procese predaja banky Banco Popular (časť 1), ako aj porušenia práva vlastniť majetok vzhľadom na niektoré ustanovenia nariadenia o SRM (časť 2) a programu riešenia krízovej situácie (časť 3).

1. Proces predaja banky Banco Popular

88. Odvolateľka tvrdí,[62] že Všeobecný súd nesprávne uplatnil článok 14 nariadenia o SRM,[63] pokiaľ ide o maximalizáciu predajnej ceny. Tvrdí, že tá je jedným z cieľov riešenia krízových situácií podľa článku 14 nariadenia o SRM, ktorý je potrebné vykladať v spojení s článkom 39 smernice 2014/59. Napokon odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že SRB nebola povinná skúsiť pred riešením krízovej situácie alternatívne opatrenia.[64]

89. V druhej a tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že i) porušil svoju povinnosť náležitej starostlivosti, keď zamietol jej tvrdenia týkajúce sa údajných chýb v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 ako neprípustné, a ii) porušil jej právo na obhajobu.

90. Pokiaľ ide o tvrdenia opísané v bode 88 vyššie, Všeobecný súd konštatoval, že maximalizácia predajnej ceny nepatrí medzi ciele uvedené v článku 14 ods. 2 druhom pododseku nariadenia o SRM. Okrem toho konštatoval, že článok 39 ods. 2 písm. f) smernice 2014/59 je relevantný z hľadiska predaja banky Banco Popular. Tento článok stanovuje procesné požiadavky týkajúce sa odpredaja obchodnej činnosti a uvádza, že proces predaja „v čo najväčšej miere sa zameriava na maximalizáciu predajnej ceny dotknutých akcií alebo iných nástrojov vlastníctva, aktív, práv alebo záväzkov“.

[59] Uvedené v bode 95 napadnutého rozsudku.

[60] Okrem listu Banco Popular adresovaného ECB 6. júna 2017, ktorý bol sprístupnený účastníkom konania. Všeobecný súd založil svoje rozhodnutie na článku 103 svojho rokovacieho poriadku. Pozri napadnutý rozsudok (body 380 a 723).

[61] Napadnutý rozsudok (body 725 až 727).

[62] Druhý odvolací dôvod a prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu.

[63] Napadnutý rozsudok (body 520 až 569).

[64] Napadnutý rozsudok (body 669 až 697).

91. Všeobecný súd podrobne preskúmal každý krok procesu predaja banky Banco Popular, pričom zohľadnil vysvetlenia SRB poskytnuté v rámci programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia o predaji. Dôležitým faktorom, ktorý Všeobecný súd zohľadnil, bola potreba zachovať proces predaja v čo najväčšej tajnosti, aby sa zabránilo úniku informácií, ktorý by mohol viesť k ďalšej neistote a strate dôvery trhu, a teda k ohrozeniu finančnej stability. [65]

92. Všeobecný súd tiež prostredníctvom výkladu článku 14 ods. 2 nariadenia o SRM analyzoval údajnú povinnosť SRB použiť pred riešením krízovej situácie alternatívne opatrenia. Všeobecný súd konštatoval, že žalobkyňa nesprávne vykladá toto ustanovenie, podľa ktorého sa subjekty zapojené do riešenia krízových situácií „usilujú minimalizovať náklady na riešenie krízových situácií a zabrániť prepadu hodnoty, *ak to nie je potrebné na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie*“ [66]. Všeobecný súd tiež rozhodol, že vyváženie záujmov a primeranosť riešenia krízovej situácie nemožno posudzovať len z hľadiska zásahu do majetkového práva akcionárov. [67]

93. Všeobecný súd následne preskúmal odôvodnenie programu riešenia krízovej situácie, pokiaľ ide o dôvody, prečo by sa inými nástrojmi riešenia krízových situácií nedosiahli ciele riešenia krízových situácií, prečo sa SRB odchýlila od svojho plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016 a prečo využitie JFRKS neprichádzalo do úvahy. [68]

94. Zastávam názor, že Všeobecný súd správne vyložil článok 14 ods. 2 nariadenia o SRM, pokiaľ ide o vyváženie rôznych záujmov, ktoré sú nevyhnutne dotknuté opatrením na riešenie krízovej situácie. Dôkladne preskúmal aj odôvodnenie programu riešenia krízovej situácie týkajúce sa ďalších alternatív, ktoré neboli prijaté.

95. Pokiaľ ide o druhú a tretiu časť tretieho odvolacieho dôvodu, ktoré sú uvedené v bode 89, tieto časti sú podľa môjho názoru neprípustné. Všeobecný súd najprv konštatoval, že tvrdenia smerujúce proti plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016 [69], ktorý nebol prevzatý do konečného programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular, boli predložené až v replike, a preto sú neprípustné. Všeobecný súd dodal, že sú v každom prípade irelevantné na účely posúdenia platnosti programu riešenia krízovej situácie, ktorý bol nakoniec prijatý. [70]

96. S tým súhlasím. Po prvé sa zdá, že v prvostupňovom konaní odvolateľka vo svojej replike tvrdila, že plán riešenia krízovej situácie z roku 2016 nebol riadne pripravený, [71] odvtedy sa však toto tvrdenie zmenilo na námietku, že plán riešenia krízovej situácie z roku 2016 mal byť aktualizovaný. Keďže ide o nové tvrdenie predložené v štádiu odvolania, je neprípustné. [72]

97. Aj keby Všeobecný súd nesúhlasil a vyhlásil tieto tvrdenia za prípustné, považujem ich za nedôvodné. Článok 23 tretí odsek nariadenia o SRM stanovuje: „Pri prijímaní programu riešenia krízových situácií berú Jednotná rada, Rada a Komisia do úvahy a sledujú plán riešenia krízovej

65 Napadnutý rozsudok (body 545 až 552).

66 Kurzívou zvýraznila generálna advokátka. Pozri tiež napadnutý rozsudok (body 671 a 672).

67 Napadnutý rozsudok, body 486, 487, 673 a 674. Všeobecný súd preskúmal aj odôvodnenie obsiahnuté v programe riešenia krízovej situácie, ktoré sa týka zváženia záujmov (body 675 až 679).

68 Napadnutý rozsudok (body 680 až 697).

69 Pozri bod 10 súbežných návrhov.

70 Napadnutý rozsudok (body 490 a 491).

71 Napadnutý rozsudok (bod 688).

72 Pozri poznámku pod čiarou 41 vyššie.

situácie, ako sa uvádza v článku 8, pokiaľ Jednotná rada neusúdi, so zreteľom na okolnosti prípadu, že ciele riešenia krízovej situácie sa účinnejšie dosiahnu prijatím opatrení, ktoré nie sú uvedené v pláne riešenia krízovej situácie.“

98. Všeobecný súd vysvetlil, že v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 nemohla byť zohľadnená kríza likvidity, ktorej Banco Popular čelila od apríla 2017.[73] Okrem toho Všeobecný súd odkázal na odôvodnenia 44 až 46 programu riešenia krízovej situácie, v ktorých SRB vysvetlila, „z akých dôvodov nástroj riešenia krízových situácií navrhnutý v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 nebol primeraný okolnostiam v čase riešenia krízovej situácie“[74]. SRB v dôsledku toho zmenila nástroj riešenia krízovej situácie, ktorý sa má uplatniť vo vzťahu k banke Banco Popular, z nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov na nástroj odpredaja obchodnej činnosti.[75]

99. Všeobecný súd preto správne zamietol toto tvrdenie ako irelevantné.

100. V tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil jej právo na obhajobu, keď konštatoval, že jej pripomienky a znalecký posudok, ktorý predložila, nepreukazujú, ako by sa inými alternatívami dosiahli ciele riešenia krízových situácií.

101. Navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že tieto tvrdenia sú zjavne neprípustné, lebo v rozpore s článkom 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora[76] v nich nie sú presne označené časti napadnutého rozsudku, ktoré sa nimi napádajú.

102. Na záver navrhujem, aby Súdny dvor druhý a tretí odvolací dôvod v rozsahu, v akom sú prípustné, zamietol.

2. Námietka nezákonnosti článkov 15 a 22 nariadenia o SRM

103. V rámci siedmeho odvolacieho dôvodu odvolateľka ďalej spochybnila posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa platnosti článkov 15 a 22 nariadenia o SRM.

104. Odvolateľka tvrdí po prvé, že Všeobecný súd[77] nesprávne uplatnil judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa bánk v platobnej neschopnosti; po druhé, že články 15 a 22 nariadenia o SRM porušujú požiadavku nevyhnutnosti, lebo sú formulované príliš široko, a teda umožňujú konať svojvoľne; po tretie, že uvedené ustanovenia sú v rozpore s článkom 5 ods. 4 ZEÚ, lebo nestanovujú rôzne riešenia pre banky, ktoré majú problémy s likviditou, na jednej strane a pre banky, ktoré majú problémy s platobnou neschopnosťou, na druhej strane; po štvrté, že uvedené ustanovenia sú v rozpore s článkom 52 Charty a s článkom 5 ods. 4 ZEÚ, lebo nestanovujú možnosť opravy odpísania akcií po konečnom ocenení podľa článku 20 nariadenia o SRM, a napokon, že články 15 a 22 nariadenia o SRM sú neprimerané v rozsahu, v akom nestanovujú primeranú náhradu a možnosť vybrať si spomedzi rôznych nástrojov riešenia krízových situácií vedie k diskriminácii medzi bankami, ktoré majú problémy s likviditou, a bankami v platobnej neschopnosti.

[73] Napadnutý rozsudok (bod 689).

[74] Napadnutý rozsudok (bod 691).

[75] SRB uviedla, že „nie je za[r]učené, že nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, navrhnutý v tomto pláne, by umožnil okamžite a účinne vyriešiť krízu likvidity banky Banco Popular“. Napadnutý rozsudok (bod 691).

[76] Pozri tiež rozsudok z 21. októbra 2020, ECB/Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, EU:C:2020:845, bod 24).

[77] Napadnutý rozsudok (body 150 až 219).

105. Najprv je potrebné uviesť, že štvrtá časť tohto odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže sa v nej neodkazuje na časti napadnutého rozsudku, ktoré sa ňou napádajú.[78] Okrem toho piata časť tohto odvolacieho dôvodu je v rozsahu, v akom sa týka diskriminácie vyplývajúcej z výberu nástroja riešenia krízovej situácie, neprípustná, keďže ide o nové tvrdenie uvedené v štádiu odvolania.[79]

106. Pokiaľ ide o vec samu, Všeobecný súd v odpovedi na námietku nezákonnosti postupoval podľa krokov potrebných na určenie, či obmedzenie práva vlastniť majetok chráneného článkom 17 Charty môže byť odôvodnené na základe článku 52 Charty.[80]

107. Vychádzajúc z cieľa všeobecného záujmu, v dôsledku ktorého bolo právo vlastniť majetok obmedzené, Všeobecný súd opätovne preskúmal rozsiahlu judikatúru Súdneho dvora v kontexte finančnej krízy, vysvetlil riziká, ktoré má zlyhanie banky na stabilitu finančného a bankového systému v eurozóne, a riziko strát vkladateľov.[81]

108. Rozhodnutia obsiahnuté v článkoch 15 a 22 nariadenia o SRM, ako ich Všeobecný súd veľmi podrobne vysvetlil, vyplývajú z poučení z finančnej krízy v roku 2008 a sú založené na zásade, že akcionári znášajú straty zlyhávajúcej banky ako prví. Všeobecný súd najmä na základe záverov Súdneho dvora uvedených v rozsudku Kotnik dospel k záveru, že akcionári musia v plnom rozsahu znášať riziko svojich investícií vrátane hospodárskych dôsledkov zlyhania banky, takže ich nemožno považovať za zásah do ich práva vlastniť majetok.[82]

109. Tvrdenie odvolateľky, že Všeobecný súd nesprávne uplatnil judikatúru týkajúcu sa bánk v platobnej neschopnosti na situáciu v prejednávanej veci, podľa môjho názoru nemožno prijať. Rozsudok Kotnik a ďalšie rozsudky Súdneho dvora týkajúce sa verejného záujmu na finančnej stabilite boli použité na preukázanie, že akcionári znášajú v prípade zlyhávania banky riziko svojej investície. Všeobecný súd však tiež preukázal, že články 15 a 22 nariadenia o SRM stanovujú podmienky pre SRB a Komisiu pri rozhodovaní o tom, či a ako prijať opatrenia na riešenie krízovej situácie. Všeobecný súd s odkazom na článok 18 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM uviedol, že opatrenie na riešenie krízovej situácie sa použije len vtedy, ak v konkrétnom prípade nie sú k dispozícii iné opatrenia, ako napríklad bežné konkurzné konanie, štátna pomoc alebo úvery.[83]

110. Svojím druhým tvrdením odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd konštatoval, že obmedzenie práva vlastniť majetok je odôvodnené, keď sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie.[84] Všeobecný súd však ďalej vysvetlil dodatočné podmienky stanovené v článkoch 18 a 21 nariadenia o SRM, ktoré obmedzujú voľnosť SRB a Komisie pri určovaní parametrov konkrétneho opatrenia na riešenie krízovej situácie.[85]

78 Pozri bod 101 a poznámku pod čiarou 77 vyššie.

79 Pozri poznámku pod čiarou 41 vyššie.

80 Napadnutý rozsudok (body 159 a 160).

81 Všeobecný súd v bodoch 161 až 164 napadnutého rozsudku odkazuje na známy korpus judikatúry Súdneho dvora z obdobia po finančnej kríze: rozsudky z 19. júla 2016, Kotnik a i. (C-526/14, EU:C:2016:570); z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB (C-8/15 P to C-10/15 P, EU:C:2016:701); z 8. novembra 2016, Dowling a i. (C-41/15, EU:C:2016:836), a z 25. marca 2021, Balgarska Narodna Banka (C-501/18, EU:C:2021:249).

82 Napadnutý rozsudok (body 172 až 174).

83 Napadnutý rozsudok (body 180 až 188).

84 Napadnutý rozsudok (bod 169).

85 Napadnutý rozsudok (body 170, 171, 179 a 180).

111. Tretím a piatym tvrdením odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že články 15 a 22 nariadenia o SRM sú primerané, hoci tieto ustanovenia nerozlišujú medzi bankami, ktoré majú problémy s likviditou, a bankami v platobnej neschopnosti, pokiaľ ide o použitý nástroj riešenia krízovej situácie a zaobchádzanie s akcionármi a veriteľmi.

112. Vzhľadom na analýzu týkajúcu sa podmienok na riešenie krízových situácií stanovených v článku 18 ods. 1 nariadenia o SRM nie je dôvod, prečo by nariadenie o SRM malo stanoviť rozdielne pravidlá riešenia krízových situácií pre banky v platobnej neschopnosti a pre banky, ktoré majú problémy s likviditou.

113. Na záver navrhujem, aby Súdny dvor siedmy odvolací dôvod zamietol.

3. Právo vlastniť majetok a zásada proporcionality v programe riešenia krízovej situácie banky Banco Popular

114. Odvolateľka v rámci ôsmeho odvolacieho dôvodu tvrdí po prvé, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že nariadenie o SRM zakladá predpoklad platobnej neschopnosti, a teda jedinou alternatívou riešenia krízovej situácie je bežné konkurzné konanie; po druhé, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že postup vedúci k programu riešenia krízovej situácie nebol svojvoľný, keď vychádzal z ocenenia 2, a po tretie, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že neexistencia spravodlivej náhrady je primeraná.

115. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, to je čiastočne neprípustné, keďže v ňom v rozpore s článkom 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu nie je presne označená časť napadnutého rozsudku, v ktorej Všeobecný súd stanovil, že nariadenie o SRM vychádza z predpokladu platobnej neschopnosti.

116. Odvolateľka ďalej tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne uplatnil judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa bánk v platobnej neschopnosti na situáciu banky Banco Popular.[86] Toto tvrdenie by sa malo zamietnuť, a to z rovnakých dôvodov, aké boli uvedené v súvislosti so siedmym odvolacím dôvodom.[87]

117. Druhé a tretie tvrdenie, podľa ktorých sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho posúdenia tým, že nedospel k záveru, že program riešenia krízovej situácie je svojvoľný, lebo vychádza z ocenenia 2, a že je neprimeraný, lebo neupravuje spravodlivú náhradu, sú neprípustné, lebo sú prvýkrát uvedené až v štádiu odvolania.[88] Konkrétne body napadnutého rozsudku,[89] na ktoré odvolateľka odkazuje, sa nezaoberajú ocenením 2 ani spravodlivou náhradou. Všeobecný súd sa v skutočnosti týmito tvrdeniami v prvostupňovom konaní nezaoberal.

118. Na záver navrhujem, aby Súdny dvor ôsmy odvolací dôvod v rozsahu, v akom je prípustný, zamietol.

[86] Napadnutý rozsudok (body 198 až 208).

[87] Body 111 a 112 vyššie.

[88] Pozri poznámku pod čiarou 41 vyššie.

[89] Napadnutý rozsudok (body 466, 467, 474 až 476 a 481).

VI. Návrh

119. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie,

– uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.